

Arrest

nr. 119 739 van 27 februari 2014
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, respectievelijk op 24 juni 2013 en 3 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 18 november 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekster diende op 4 april 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 13 juli 2011, nr. 64 758).

1.5. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 augustus 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoekster diende op 29 augustus 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 3 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 augustus 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Verzoekster diende op 16 december 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 21 december 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.9. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 21 december 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.12. Verzoekster diende op 24 december 2012 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 januari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.12 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.14. Verzoekster diende op 25 februari 2013 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 14 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.02.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

H.(...), F.(...) R.R.Nr: (...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 03/08/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 29/08/2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage dd. 24/01/2013 waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29/08/2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 03/08/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 ~ 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) (...)"

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 april 2013 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 14 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van M.(...) V.(...) Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H.(...), F.(...), geboren te (...) op (...), nationaliteit: Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

-2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

-12° zij voorwerp is van een in reisverbod: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het in reisverbod afgeleverd op 21/12/2012 en betekend op 06/02/2013.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

-4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (13 sexes), afgeleverd op 21/12/2012 en betekend op 06/02/2013."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

2.2. Verzoekster diende zowel op 24 juni 2013 als op 3 juli 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de bestreden beslissingen. Beide verzoekschriften zijn ontvankelijk ratione temporis. Bijgevolg worden de beroepen, overeenkomstig voormelde wetsbepaling, van rechtswege gevoegd. Ter terechtzitting stelde de raadvrouw van verzoekster uitdrukkelijk dat zij het recentste verzoekschrift, dat werd ingediend op 3 juli 2013, wenst behandeld te zien.

Verzoekster wordt geacht afstand te doen van haar op 24 juni 2013 ingediende verzoekschrift.

2.3. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over het voorwerp van het beroep

3.1. In haar verzoekschrift richt verzoekster zich zowel tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

3.2. De Raad stelt vast dat de bijlagen bij het op 3 juli 2013 ingediende verzoekschrift geen afschrift bevatten van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Conform artikel 39/69, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet kan het beroep enkel op de rol worden geplaatst voor zover het gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, thans de eerste bestreden beslissing.

3.3. Ondanks het feit dat de raadvrouw van verzoekster hierop ter terechtzitting werd gewezen, houdt zij vast aan het meest recente verzoekschrift. Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk voor zover het het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) tot voorwerp heeft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van *“de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991.”* Verzoekster betoogt hierbij onder meer het volgende:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing motiveert als volgt:

“Op 03/08/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 29/08/2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage dd. 24/01/2013 waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29/08/2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 03/08/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de Minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dat verzoekster zich hiermee geenszins akkoord kan verklaren.

(...)

Daarnaast dient gesteld dat er documenten toegevoegd werden in het verzoekster aangaande de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen enkele rekening mee houdt is een a ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

(...)

Dat de motivering van de beslissing manifest niet afdoende is.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk op de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

4.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De relevante wetbepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

4.6. De gemachtigde van de staatssecretaris kwam in de bestreden beslissing tot de conclusie dat de elementen die werden ingeroepen in de huidige (vijfde) aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in verzoekster haar eerdere (tweede) aanvraag van 29 augustus 2011, waardoor de huidige (vijfde) aanvraag op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 augustus 2011 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende (zie punt 1.6). Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 augustus 2012 onvankelijk doch ongegrond verklaard (zie punt 1.7). In het toenmalige advies van de arts-adviseur van 3 juli 2012 weerhield de arts-adviseur op grond van de destijds aangeleverde medische informatie als actuele aandoeningen van verzoekster een terminale nierinsufficiëntie, hypertensie, maaglijden, een aantal orthopedische problemen en chronische hepatitis C, waarbij de noodzakelijk geachte behandeling in het land van herkomst van verzoekster beschikbaar en toegankelijk werd geacht.

4.8. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 25 februari 2013 een nieuwe, vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.14). Bij deze aanvraag werd een medisch getuigschrift gevoegd dat dateert van 15 februari 2013, tezamen met een aantal bijlagen. Zo werd er onder meer informatie toegevoegd van juni 2012 aangaande het systeem van gezondheidszorg in Kosovo en de problemen inzake toegankelijkheid ervan (SMG, bijlage 2). Deze informatie werd nooit eerder door verzoekster overgemaakt. Verzoekster kan dan ook worden bijgetreden in de mate dat zij stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de aan haar vijfde aanvraag toegevoegde documenten aangaande de gezondheidszorg in haar land van herkomst.

4.9. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer het volgende:

(...)

Gelet op het feit dat door de arts-adviseur op 03.07.2012 reeds werd vastgesteld dat nodige voorgeschreven medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de vijfde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen heeft beroepen, met dezelfde noodzakelijke behandeling heeft beroepen. "Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw " medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere" medische gegevens te worden aangebracht. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten dat de in het kader van de aanvraag van 18 maart 2012 ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag, nu het medisch attest toegevoegd aan deze laatste aanvraag de eerdere gezondheidstoestand bevestigt

(...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.10. De Raad stelt vast dat de verwerende partij ten onrechte van mening is dat verzoekster zich in het kader van haar aanvraag heeft gebaseerd op dezelfde elementen. In onderhavige aanvraag werd immers niet enkel een nieuw medisch attest aangebracht waarin verzoekster zich inderdaad op dezelfde medische elementen beriep, maar werd tevens informatie aangebracht over de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Kosovo (SMG, bijlage 2). Niet alle "ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk (werden) reeds (...) ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling." Uit de beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de door verzoekster aangebrachte bijlage. Daargelaten de vraag of de informatie uit de bijlage een toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet in de weg staat, kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet worden afgeleid waarom deze elementen wel degelijk als "reeds ingeroepen" elementen zouden kunnen worden beschouwd. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een deugdelijke feitenvinding en

vertoont derhalve een motiveringsgebrek.

Het eerste en enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer 131.708 wordt de afstand vastgesteld.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 131 708 en 132 056 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt vastgesteld in de zaak RvV 131 708.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing in de zaak 132 056 is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN